

[Aksel Møller.]

ringen den 18. september 1949 og helt frem til regeringsskiftet den 30. oktober 1950 bestandig drøftede og debatterede her i tinget og landet over. Vi holder på, at det afgørende er, at landets pengevæsen er i orden, og for at det skal være i orden, må en nedgang i valutabeholdningen have lov til at virke selvregulerende ved at reducere pengemængden. Dengang forsvarede regeringen også det synspunkt, den forsvarer i dag, at man skal opretholde en likviditet, som om valutabalancen var i orden. Så længe disse to fundamentale synspunkter står overfor hinanden og vi mener, at den høje regerings udgangspunkt for sin økonomiske opfattelse, administrationen af de økonomiske midler, den får til rådighed, lederskabet efter dens anskuelser og dens retningslinier af landets pengepolitik er forkert, så kan man da ikke vente, at vi påny skal udlevere den nye midler, for at den kan fortsætte lederskabet.

Jeg når derfor til det resultat, at der i alt fald efter min mening ikke er nogen grund til — som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards dagsorden udtrykker det — at søge klaring af den politiske situation gennem udvalgsarbejde. Det er efter min mening indlysende klart. Nu må altså de partier, som vil tage medansvaret for regeringens administration og lederskab, støtte den, og de må bære den politik igennem, som de kan blive enige med denne regering om. Det er selvfølgelig fuldstændig rigtigt, at den situation, vi befinder os i, pålægger os alle et ansvar. Men den pålægger hverken mit parti eller andre partier, der er modstandere af regeringens politik, det ansvar, at vi skulle give afkald på vor ansvarsfølelse.

Bertel Dahlgaard: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen troede mig i dag — ligesom han, såvidt jeg ved, altid gør det — når jeg siger, at jeg ikke ønsker at deltage i politiske manøvrer. Jeg sagde nemlig ikke, at jeg ikke deltog i dem; jeg sagde, at jeg ønskede det ikke. Man kan jo blive tvunget til det, og i den henseende har det ærede medlem hr. Erik Eriksen altid været en sand mester.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen

sagde for lidt siden, at han var overbevist om, at der ikke var et flertal i befolkningen for at redde regeringen. Nej, det er muligt, det skal jeg ikke kunne udtale mig om. Det er måske endog højst sandsynligt, at der ikke er det, men jeg er fuldkommen overbevist om, at der er et stort flertal i befolkningen for, at folketinget gennem sit arbejde får lejlighed til at sige, hvad det vil, får klarlagt, om regeringen vil følge folketingets vilje, og får klarlagt, hvad oppositionen vil. Jeg tror, det ærede medlem hr. Erik Eriksen brugte det udtryk, at det var let at sige, hvad oppositionen ville, for den ville valg. Ja, vi skal ikke på nogen måde modsætte os det, selvom måske store dele af befolkningen mener, at folketinget har andre pligter overfor den situation, vi står i i øjeblikket, men lad os så sige valg. Det forekommer mig da ikke uinteressant inden valget at få at vide, hvad oppositionen ønsker og agter at gøre, dersom valget giver den fornøden magt, hvad der forøvrigt ikke er noget menneske her i landet der regner med, hvis man til oppositionen alene henregner de to partier. At de nogensinde mere skulle få flertal, er fantasi.

Det ærede medlem brugte derefter det udtryk, at det forslag til dagsorden, jeg har fremsat, alene tilsigtede at redde regeringen. Det kan jeg ikke tro det ærede medlem hr. Erik Eriksen mener. Jeg kan ikke tænke mig, at det ærede medlem har skiftet anskuelse så hurtigt, som siden det ærede medlem sidst havde ordet; da gav det ærede medlem netop udtryk for, at denne dagsorden eller den tale, jeg holdt i forbindelse med fremsættelsen af den, ikke tog sigte på at redde regeringen, men på at udsætte sagen. Ja, det vil vise sig. Det viser sig den dag, da dette ting ved, hvori regeringen vil følge det, der bliver enighed om i folketinget.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremsatte en bemærkning, som jeg forsåvidt satte pris på, vedrørende regeringsdannelsen sidste efterår. Det ærede medlem bekræftede selvfølgelig det, jeg havde sagt om det radikale venstres tilsagn til det ærede medlem, og det ærede medlem tror mig sikkert også, når jeg siger, at dette